

men derfor maae ogsaa disse Indtægter og Udgifter staae for sig selv paa et samlet Budget. Det er jo det, som Regjeringen og enhver Colonialbestyrelse allevegne har fastholdt, og som kun i et enkelt Tilfælde, og da ikke nær i den Grad, som her, er blevet fraveget, og hvilket endda viste sig som meget uheldigt. Og nu vil man have, at, fordi den ærede Rigsdagsmand siger Noget, skal baade Rigsraadet, Statsraadet og Colonierne blive staaende derved. Men det er dog ganske umuligt og urimeligt at antage, og, naar Forslaget og dets § 5 ikke har den Betydning, saa indeholder Loven slet ikke andet end et Tilbud af de 16,000 Rbd., der muligens kunde blive forøgede til 75,000 Rbd., som vi kunde blive stille ved. Det er det Hele, den indeholder, det bliver jeg ved at paastaae.

S. Sage: Jeg troer rigtignok, at den sidste ærede Taler har taget denne Sag med større Barme, end den fortjener, og jeg troer ikke, at det Resultat, hvortil han er kommen, er det rette. Jeg troer, at Udvalgets Paragrapher ere holdbare og kunne gennemføres, og at den finantstille Dplysning, der af Udvalget er meddeelt, er saa fuldstændig og correct, som det under de bestaaende Forhold har været muligt at levere den. Jeg har imidlertid endnu Tvivl om, hvorvidt jeg kan stemme for dette Lovforslag, thi den ærede Indenrigsminister opfatter, efter min Mening, Ministeriets Stilling til denne Sag paa en mindre rigtig Maade. Regjeringen har jo ved at forelægge sit Lovforslag selv erkjendt, at den maa være activ i Spørgsmaal af denne Natur, at det var nødvendigt at søge en Ordning tilveiebragt, og naar det nu ikke lykkes paa den først af Regjeringen foreslaaede Maade, saa er det jo naturligt, at Regjeringen søger at ordne Sagen paa en anden, gennemførlig Maade. Dersom den ærede Indenrigsminister havde erklæret sig villig til at forlægge de Anskuelser, der ere gjorte gjældende i det nu foreliggende Lovforslag, saa skulde jeg stemme derfor, men det er det, jeg savner i hans Udtalelser. Den ærede Minister erklærede nemlig ved Sagens 2den Behandling — og han har tildeels gjensagt det nu —, at Rigsraadet muligviis

kunde udtale en Anskuelse, der maafee endog — efter den ærede Ministers Mening — var den allerfimpleste, den nemlig, at hvad Lovgivningen for Vestindiens indre Anliggender angik, maatte det foretrækkes, at begge Repræsentationer, Kongeriget og Monarchiets, være lige stillede, Rigsdagen for Indholdets, og Rigsraadet for Pengenes Vedkommende. Det var et Alternativ, som anbefalede sig ved sin Simpelt, og som ogsaa kunde begrundes derpaa, at Budgettet tidligere var betragtet som fælles. Den Udtalelse, som den ærede Minister idag er fremkommen med, gik i samme Retning, idet han nemlig sagde, at, dersom man ikke endelig blev enig om et Lovforslag som dette, blev den Anskuelse muligviis gjort gjældende, at Lovene maatte betragtes som indre Anliggender og derimod det Finantstille ved Lovene som fælles Anliggender. Det er imidlertid en Stilling, som i mine Tanker er aldeles uholdbar, og jeg skal i saa Henseende blot anføre et Exempel fra forrige Session. Vi havde da en vestindisk Tillægsbevillingslov for her, hvori der var foreslaaet en Omordning af Retspleien, en Forandring i Dyrighedsmedlemmernes Stilling og i de forskjellige Dyrighedspersoners Gage o. s. v. Sæt nu, at en saadan Lov, forsaavidt de indre Forhold angik, skulde undergaae samme Behandling som tidligere, og endda en yderligere Behandling, naar Rigsraadet nemlig skulde have med Sagen at gjøre, da blev Gangen den: Gouverneuren giver sin Erklæring til Ministeriet, Ministeriet tager sin Beslutning og forelægger Sagen for Colonialraadet, Colonialraadet giver sin Betænkning, Ministeriet tager sin endelige Beslutning, saa træder først Rigsdagen op, og saa skal Rigsdagen, efterat have besluttet, hvorledes Loven skal affattes, igjen see Sagen stillet i Bero, indtil Rigsraadet kan høres og afgive den endelige Dom. Derved vil enhver Lov for disse Smaasager blive saa uendelig vanskelig, at det næsten ikke vil være muligt at faae nogen som helst Forandring i Lovgivningen iværksat. Jeg troer, at, saalænge Vestindien har Høiesteret fælles med Kongeriget, er det umuligt at gjøre hele Lovgivningsmyndigheden til et Fællesanliggende; det gaaer ikke an at lade Repræsentanterne for de forskjellige Landsdele tage Beslutning om